

je z vso pravico, kakor некоč Ivan Cankar v »Beli krizantemi«, samoza-
vestno izpovedal svojo umetniško in življenjsko izpoved, ko je zapisal:

»Pri taki zaslepljeni zmešanosti pojmov stojim v naši književni krčmi
popolnoma osamljen in nimam v roki druge svetlobe nego svoje lastne
slutnje. To oljenico nosim na svojih dlaneh skozi mračne prostore že leta in
tako se premikam, popolnoma sam, med plezanjem grdih in odvratnih senc
že več let naprej, imajoč pred seboj nekaj Kranjčevičevih pesmi, Matoševih
feuilletonov in Nazorovo liriko. Mogoče se bom zadušil kje v kakšni po-
nikvi našega književnega podzemlja, toda da bo na kraju, kjer bom utonil,
ostalo nekaj knjig kot skromno znamenje, da sem se tam jalovo potopil,
to je gotovo...«

...Že davno, v času »Plamena«, sem некоč zapisal, da ne vem, če sem
volk, toda da nisem književni dvoživkar, mi je bilo že takrat jasno. Po tem,
kako intenzivno raste lajež okoli mene, se mi zdi, da vohajo ti stvori volka.
Zares! Petöfijeva pesem o volkovih je prva globoka vzpodbuda, da sem
začel pisati. Tudi danes mislim, da je bolje krvaveti lačen in nastreljen,
kakor Petöfijev volk, nego lajati na verigi...« (Dalje)

NEMŠKA PESEM

BERTOLD BRECHT — BORIS RIHTERŠIČ

O časih velikih sem slišal besedo.

(Marija ne jokaj!)

Trgovec bo dal na kredo.

O časti se spet govori.

(Marija ne jokaj!)

V omari potrebne so druge reči.

O zmagah so spet govorili.

(Marija ne jokaj!)

Mene ne bodo dobili.

Vojaki si iščejo slavo.

(Marija ne jokaj!)

Če vrnem se kdaj,

se vrnem pod drugo zastavo.